

ЛІС МІКІТА

Дея пани — одні штани.

Розумна голова, та Де Голло попалась.

Диво в решеті: багато дірок, а нікуди вилізти.

Дурного корчма не поосує, а Стахова і церк-ва не направить.

Лисий Лисогора здалека бачить.

Не про те говорять, що багато з'їли, а про те, де воно ділось.

Трошки гречки, трошки проса, трошки взута, трошки боса.

СТАРІ ПРИСЛІВ'Я НА НОВИЙ ЛАД

Лежачого не б'ють.

ІСТОРІЯ

Ходив динозавр.
Ходив бронтозавр.
Спитав динозавр
Бронтозавра:
— Чи нині — це завтра? —

Спинивсь бронтозавр.
Спинивсь динозавр.
Спитав бронтозавр
Динозавра:
— Що значить — завтра? —

Пішов динозавр.
Пішов бронтозавр.
На місце, де йшли,
Кудю пройшли,
Приїхали авта.
Б а б а й

ЗОРЯ

Я маю, бо маю, зорю.
Зоря, як відомо — щастя.
Зоря, як відомо — нещастя.
Вона поділити не дасться.

Як згасне — бо згасне! — хай ділять!
Бо можна. Бо дасться. Бо вже!
А я повернуся плечима
І буду в дорозі уже.
Чи прямо, навколо — туди,
Де, мабуть, зоріє моя,
Між зір дивовижних, зоря.
Не знаю, що буде — щастя?
Не знаю, а може — нещастя?
Та знаю, бо знаю! — зоря
Вже, мабуть, назавжди моя.
Б а б а й

ГАНТЕРСЬКІ КОЛОМІЙКИ

Ой, була у нас посуха —
І страшно згадати!
Заплакали риболови —
Рибки не видати!

Приїхали редактори
І за одну нічку
Напустили, наробили
Води повну річку!

Зашуміла річка-чичка,
Піною ся вкрила.
Як поліз до неї шер,
То й камінь закрила!
Піше Михась Морозенко:
"Що у Вас чувати?
Я вже їду з Колорадо
Воду малювати!"

Річка буде на-червоно,
А небо на-красо...
Гуцалюк хай не гадає,
Що лиш він — Пікассо!

П а п а й

УГАДАЙТЕ, ДЕ ЦЕ Є?

"Країна тотального нагляду. Приватне життя дорослих перебуває під контролею нездріманного ока спеціальних електронних приладів для підслухування, підглядання, фотографування. Особливо пильнує за кожним громадянином паспортне управління. Звичайний громадянин не може прожити дня, щоб за ним не слідували шпиги, не підглядали та не підслухували..."

Де ж це так є? — Та де ж, як не в ССРСР, — скажете ви. Ох, як же ви помилитесь! Читайте советський тижневий журнал "Новое время" за 17 червня 1966 р., сторінка 24. Все вищенаведене ми вичитали в цьому журналі. Все це написав советський кореспондент про Америку. А ми з вами по двадцять років живемо тут і досі не знаємо, де є те... паспортне управління.

ЧОМУ НЕ СПИШІТЬСЯ

Товариш Гозенпуд робить заходи, щоб виїхати до ЗДА. Його, звичайно, кличуть в міліцію і питають, чого це він вибирається до капіталістичної Америки?

— Щоб бути на похоронах зненавидженого трудящим народом палія війни, президента Джансона! — випалив тов. Гозенпуд.

— Ви що, не при своїм розумі? Та ж він ще не помер!
— Нічого, в мене не горить... Я почекаю.

ДУМКА: Чи король трясеться у гніві чи страху, престіл однаково стрясеться.

НАШІ ДІТИ

— Соромся, сину, що в тебе двійка з української мови!
Коли ж ти її виправиш?

— Та ніяк ван учитель своєї нотатки в клясі не лишає... Як тільки залишить, — зараз виправлю!

ПО ВЕСІЛЛІ

— Люди не думають ідентично, хіба коли купують шлюбний презент.

ПОТІХА ЗА ОБІДОМ

— Я перегриз морквіцю вже 25 разів. А тепер що маю з нею зробити?

В ГАНТЕРІ, НА ХРАМІ

Після посвячення гантерської дзвіниці з грудей одного громадянина вирвалось зіздання:

— Ну, тепер уже в нас не вградуть дзвона!

— Хіба разом із дзвіницею, — почувся коментар збоку.

ТЕЛЕФОН

— Галло, то ти?

— Ні, то я...

— Перепрошую, помилка...

ОЦІНКА

— Цей чоловік, — сказав Бернард Шоу про одного знавчого, — є в кожному другім цалі джентельменом.

МІЖ ПОЛІТИКАМИ

— Він боїться власної тіні.

— Не дивуйтеся, його тінь бачили в різних підозрілих місцях.

БАТЬКО ВІДСТАЄ

— Мамо, я у восьму клясу не буду ходити!

— А чого це?

— Батько закінчив тільки сім клясів, то хто ж мені задачі розв'язувати буде?

("Україна", Київ)

ДУМКА НА ЧАСІ

Часом жолоб так обступлять, що тяжко до нього дістатися навіть тим, що доносять до жолоба жир.

ЯК ТО МОРІ КОРАБЛІ

Дивні речі діються в наш час... От, скажемо, недовго я побував поза Нью-Йорком, всього два тижні, а приїхав назад, зайшов до одної книгарні, і зразу таких новин наслухався, що гай-гай: ці розводяться, ці розводяться, а ті вже розійшлися, мов по морі кораблі! Світ таки справді поступає вперед рапідним темпом! А щоб не заплутатись, як то звичайно буває, у хвості історії, політична еміграція поставила собі за священне завдання дотримати кроку модерним "со-саїтам" бодай на розводному фронті: це, здається, єдина дисципліна, в котрій ми складемо наш історичний іспит на відмінно...

Але часом із цього приводу трапляються комічні ситуації, — "кві про кво", так би сказати... От я, скажемо, письменник, ну... люблю писати, і всім своїм друзям, приятелям стало посилати карточки чи то на ім'янина, чи на уродина, чи інше родинне свято. Пригадую, одного разу я привітав моїх знайомих карточкою в річницю їхнього вінчання, — це було, здається, 25-річчя їх подружнього щастя або щось подібне.

За короткий час приходить лист від приятеля такого, приблизно, змісту: "Друже Іване! Ть, голубе, трохи поквалівся з бажаннями, треба було почекати ще з два місяці, а тоді прислати нам привітання в першу річницю нашого розводу!"

Ну, азвідки ж я міг це знати, коли знайомі переїхали перед тим до іншого степу і про що важливу в їх родинному житті подію мене не повідомили?.. І, дивним-дивом, на долині міста ніхто нічого про це не знав, навіть в ресторани "Орхідея"!

На мою скромну гадку, земляки, що розходяться чи розводяться, повинні поінформувати про цей факт своїх знайомих, приятелів, так само, наприклад, як повідомляють родину чи друзів про вінчання дітей, хрестини внуків, про якийсь срібний чи золотий ювілей. Просто — купити відповідну до okazji карточку (в крамницях напевно такі карти продають) і написати пару слів: коли розвелися чи розійшлися, куди переїхали, подати нову адресу чи змінене прізвище обох бувших сууругів, і тоді не буде жодних "кві-про-кво".

А може б так наша патріотична преса впровадила на своїх сторінках ще одну рубрику "товариської хроніки", де б такі події хронологічно реєструвалися, так само як весілля чи похорони?..

Недавно я бачив на телевізії цікаве інтерв'ю з утісачами з кастріаської Куби і з нього довідався, що звідтам тікає до ЗДА багато розведених, як мужчин, так і жінок. Справа в тому, що через мешчаневу тісноту розведені чи сепаровані мусять там мешкати під тим самим дахом і в тій самій кімнаті, бо немає куди дівтись! До цього я не додаю жодних своїх коментарів... але ж пригадую собі, що трохи подібна ситуація була колись у таборах Ді-Пі, де, бувало, в одній кімнатці стояли три паравани, а за кожним параваном тиснулося по п'ятеро-шестеро душ!

Зате про розводи ми тоді не чували... принаймні не так часто, як на цій вільній землі... Абрагама Лінкольна.

І К Е Р

ТУРИСТ

- Як тобі подобалася Венеція?
- Дуже гарна, тільки ми трапили на недобрий час.
- Чому?
- Бо якраз була повінь.

ВЧЕНІ ДІТИ

Діти в публічній школі в Толідо, Огайо, дістали задачу на тему: "Що знаю про Велику Британію?" Одна дівчинка написала: "Велика Британія — це монархія, якою володіє Елізабет Файлор".

НАША ВЗДІЛА! УРА!

Як повідомляє київська "Робітничка газета", Москва дозволила Україні зробити з острова Хортиці історично-культурний заповідник. *Parmi les autres* там будуть поставлені такі монументи: скульптура кобзаря, скульптура Тараса Бульби, пам'ятник Хмельницькому, пам'ятник Сагайдачному, як він міняє жінку на тютюн та люльку, необачний; далі пам'ятні знаки славним запорозьким козакам: Рум'янцеву, Суворову, Кутузову, Гоголеві й Максимові Горькому. Правда не буде ніякої признаки про петлюрівців: кошового Сірка, Богуна, Кривоноса, Морозенка. Зате будуть монументи видатішим кошовим війська запорозького: Катерині другій, Потьомкину, Ленінові, Брежньову й Косжінові. Також буде монумент німцеві, як він на Січі картопельку садить.

В подяку старшому братові за такий девізі усі написи в цьому українському заповіднику будуть подані російською мовою. Одне слово — Ура! Панове, закручіте слава, бо п'є мед теж моя халява!

ЛИСЯЧИЙ КОМЕНТАР

В часі вакацій в "Свободі" і в "Народній Волі" друкувалися оголошення, що на оселі Українського Робітничого Союзу "Верховина" в Глеє Слей відбувалися індивідуальні й двійкові змагання в грі бріджа.

А ми питаємо: чому така соромлива мовчанка про тяжкі змагання в покера?..

БРЕХНЯ

Сказав якийсь:

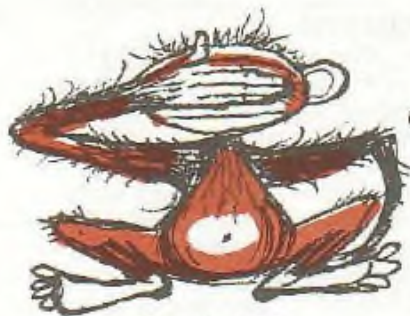
— Не ошукуємо жінки, коли говоримо їй неправду. То вона ошукує нас удаванням, що нам вірить.

ЕЛЕГАНЦІЯ

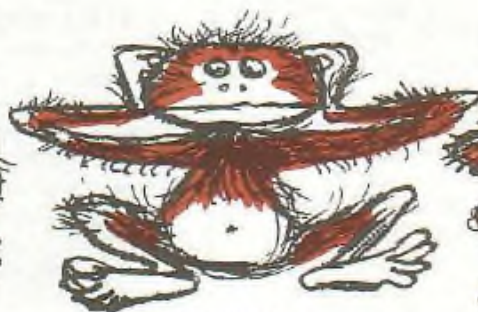
У домі старців у Мінесоті є на коридорі такий напис: "Візитор — день відвідни. Ношення зубів обов'язкове".

М. ОСТРОВЕРХА В РОЛІ РЕДАКТОРА КООПЕРАТИВНОГО ЖУРНАЛУ

Не видно...

Не чуємо...

Не говоримо...

СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКИХ ПАРТІЙ ДО АСИМІЛЯЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕЯКИХ СВІТСЬКИХ І ЦЕРКОВНИХ ДІЯЧІВ

● З нагоди Тижня Поневолених Народів президент Джансон вів до Конгресу законопроект, щоб усім старшим віком членам екзильних урядів і визвольних фронтів признати "медікер".

● Редактор А. Драган заявив, що новинка про секретні любовні історії покійного президента Рузвельта, надрукована в 149-му числі "Свободи", не означає зміни політичної орієнтації нашого найстаршого щоденника.

● На ліквідаційних зборах Комітету Пам'ятника Шевченкові вирішено, що КПШ мусять існувати так довго, поки не збудує пам'ятника своєму достойному голові, проф. Смаль-Стоцькому.

● Довідуємось, що Союз Українських Національних Демократів (СУНД) тому самоліквідувався, що д-рові К. Паньківському задалося їздити на засідання з Аризони до Нью-Йорку.

● Під час цьогоорічного Тенісового Турніру на Союзівці виявилася потреба влаштувати ще один такий турнір у — Сайгоні, для тих наших тенісових асів, які змагаються тепер у В'єтнамі.

● Тільки тепер, з оголошень в щоденнику "Америка" ми довідалися, що "Найкращий Хлопець в Діявілі" був колега Олесь Лисяк з Філадельфії!

● Тільки на Союзівці всі наші віровизнання і всі партії, політичні й календарні, тримаються тієї самої платформи — танцювальної...

● 26-та Конвенція Українського Народного Союзу в Чикаго — це була генеральна проба мельниківсько-бандерівської "співпраці". Конгрес УККА у жовтні ц. р. в Нью-Йорку буде галья-прем'єра.

З ЛИСЯЧОГО МІШКА

Література еміграції — це свічка, що спадкоється з обох кінців: з одного боку не стає читачів, з другого — письменників.

Про автора, що спізнився з доповіддю до пластового табору в Іст Чегемі: "Заблудив на "Стенках Культури"...

На що прийдеться довше чекати: на Катедру Українознавства чи на піклувальний дім для старших віком?..

Фіхте сказав: "Нація вартує стільки, скільки вартують її університети". (Українці в емігрі не повинні цитувати цього поета й мислителя!)

Питання: коли відбудеться СКС — Світовий Конгрес Селепків?

Хто не рахується з фактами — факти порохуються з ним.

З одного (невидрукованого) протоколу: "Чистий дохід з імпрези призначено на горілку".

Народне прислів'я (зактуалізоване): "Не вмю ні читати, ні писати, а мені кажуть владу перебрати".

Нотатка для історії: ЗГАК — З'їзд Гірняків Америки і Канади відбувся на оселі УРСюзу "Верховина" в днях 3-5 вересня 1966 р.

Е П І Г Р А М И

ІСТОРИЧНЕ ЗАВДАННЯ
Хто коли розв'яже
Таку проблему:
Посадить за круглий стіл
Голову ПУН-у

і
Голову АБН-у?..

НАРОДНИЙ РОБІТНИК
Той! —
працює для народу:
в ступі товче воду.

І ТАК БУВАЄ...
Кажуть — ворожа робота!
А то власна глупота...

ПОКАРАЛИ ВИПИВАЧЛА:
За кару —
Замкнули в бару.

П а п а й

З ДІЯЛЬНОСТІ АБН

— За самостійний, український Китай!.

ІЗ ГУМОРУ МАЛИХ
СЕМІНАРИСТІВ У РИМІ

НОВІ СЛОВА:

— "Кріслате дерево" — що це таке?

— Це є дерево, що має крісла замість галуззя.

ПОШАНА ДО ГАЗЕТ

— Дядьку, чому когут піє?
— Кажуть, що когут піє кожен раз, коли хтось бреше.
— Але чому когут піє о третій годині по півночі, коли всі сплять?
— Знаєш... в ту пору друкують газети.

НА ЛЕКЦІЇ ЗООЛОГІЇ

— Які звірі найбільше прив'язані до людей?

— П'явки, пане професоре!

Приходить бдин учень до лікарні з завинутим хусткою пальцем.

— Що ти собі зробив? — питають його.

— Я втявся носом і мені тече корова...

ІСТОРІЯ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Професор: З причини цивілізації в даній околиці вигинули майже всі ведмеді...

Опісля питає учня:

— Повтори, Михасю, що таке "инвілізація"!

Учень: Це хвороба, пане професора, від якої гинуть ведмеді.

ГОВОРЯТЬ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ:
(ХРІН НА ВЕЛИКДЕНЬ)

— Знаєш, приїхав з Німеччини тато К. і привіз йому багато "хрунів" (хрону).

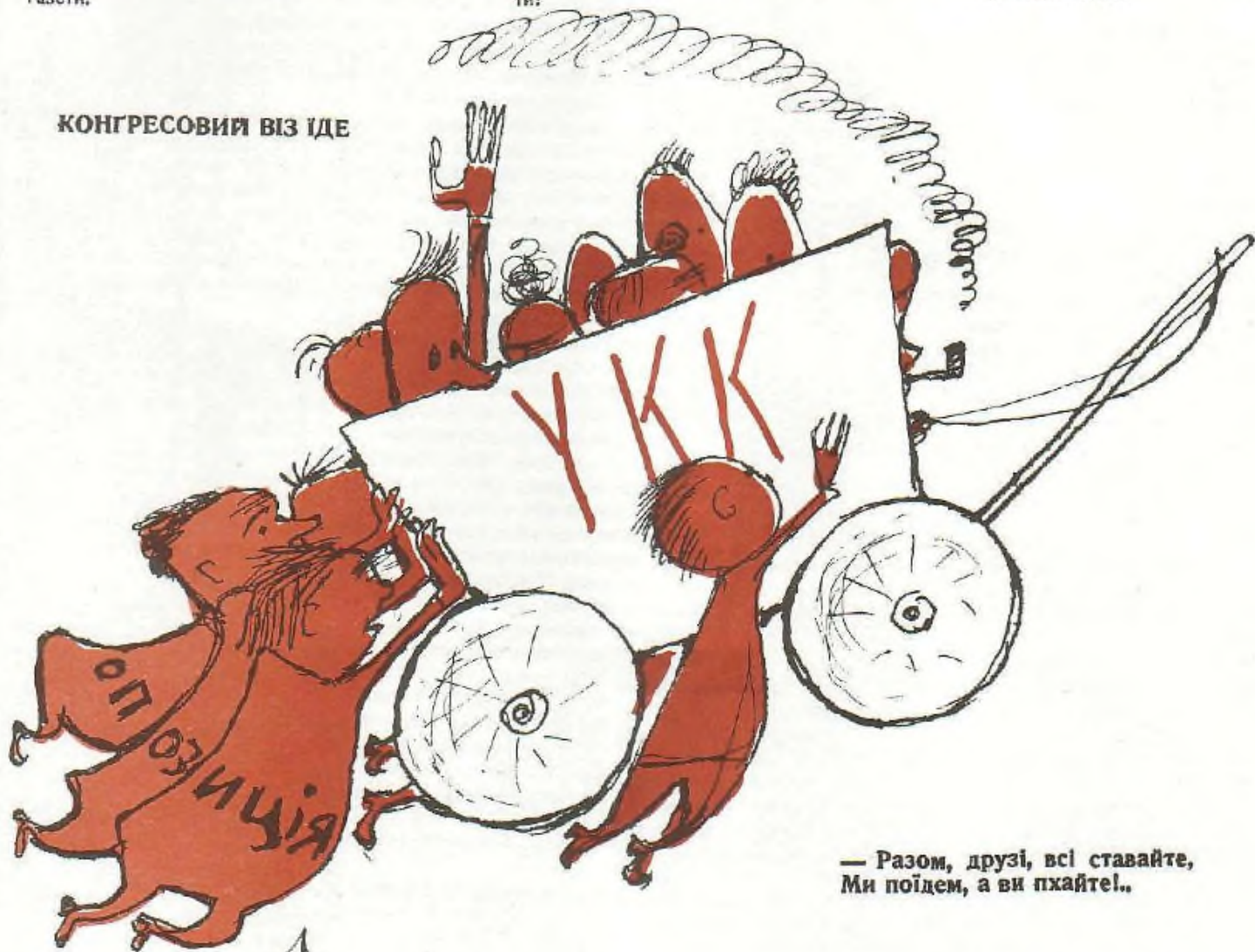
— Прощу сказати сестрам монахням, щоб вимили мою сорочку милою...

Телеграма учня до свого брата:
Я спалений! Приготов батька!

А брат у відповідь:
— Батько готовий. Приготуйся ти!

КОНГРЕСОВИЯ ВІЗ ІДЕ

— Разом, друзі, всі ставайте,
Ми поїдем, а ви пхайте!..

В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Учителька питає учня: В реченні — "Я є гарна" — який тут час?

Учень: Минулий, пані учителько...

ПСИХОЛОГІЯ

— Яка шкода, що наша прабабка Єва любила яблука.

— Не відомо, чи любила, але це був одинокий овоч, який заборонено їй дотикати.

З ОДНІЄЇ ЗАДАЧІ:

— Тому, що Івась був нечемний і непослушний, зате його мама зварила, а коли прийшов дадо, ще його за те випив.

ДОКТОР ПОМИЛИВСЯ

Львівський батяр вертається з лікарської візити і каже з обуренням:

— Що той доктор думає собі про мене?.. Я ж ціле життя п'ю пиво, а він мені говорить, що в мене вода в боці!

ІСПИТ З ФІЗИКИ:

— Що це є абсолютна порожнеча?

— ...маю її в голові... але не можу її висловити...

У ЛІКАРЯ

— Як виявиться, що потрібна операція, то чи ви зможете за неї заплатити?

— А як я не зможу заплатити, то чи була б потрібна операція?

Ви знаєте оті вселюдні вікенди на наших відпочинкових оселях. Нема де голки встромити, така суматоха діється, така глота. Давать ся ото стовпиче взнаки власниково Кобзарівки, бо кімнат на сімдесят душ споруджено, а й сотню часом переночувати треба. Раз так

Кобзар добре намучився, поки розташував гостей, а було воно так:

Всі кімнати вже повні, всі поверхові ліжка навантажені, а тут свіжі вакаційники пруться.

— Нема у вас приміщення для прогулькової компанії? — питає проводир валя, що прибілвся з далекого Торонто трьома навантаженими автами.

— Руці цілую паням, — відповідає Кобзар. — Приміщення є вугілле, відокремлене...

Саме в тому часі в ідальні відбувся завязтий бриджовий турнір при кількох столиках і три найкращі кімнати стояли дурнісінько порожні. Бридж затягається до четвертої над раєм, а кімнати безсердечно марнуються. Додумався Кобзар, що можна скористати з нагоди й заїхати туди торонтських рибалок, та й нажне:

— Руці цілую паням, прошу ввічливо заходити. Три найкращі кімнати до диспозиції Торонто. Вісімнадцять осіб вигідненько може приміститися.

Поки подорожні розмошувалися, Кобзар упав на біля бриджів:

— Щось нам сьогодні хмарить ся, в кімнатах тана духота, що годі всидіти. Нема, як бридж у дощову похмуру ніч.

І, наливши кожному по чашці квасного молока, що сприяє безсовності, присів на четвертого до бриджа.

— Шлемік в пінах, — заголосив проф. Попель, попиваючи чорну каву.

— "Шпринду" даю! — сказав д-р Крижанівський і пильно глянув на партнера.

Проф. Гулей нервово прикусив губи і спитав:

— Сігг грає, чи руна грає?

— Шлемік — муха не сідає, — повторив Мусієнко, і гра почалася імвасом.

Від сусідніх столиків долітали відомі бриджові лозунги: "Льордова ходзіл без бутуф, бо не сцьонгалі

За той час втомлені канадійці хропіли собі на чужих подушках.

А грибіа, нов заворомало.

— Ще рано по гриби, — промовив вимушено Кобзар, — через два-три тижні побачите, скільки їх буде.

Надходила година сьома. Кобзар запропонував товариству повільний спейтивий поворот окружною вигідною дорогою, що добре робить на травлення, а сам подався бігцем напростець — рятувати скандальну ситуацію.

Панство Голубовичі ще спали, як Кобзар постукав до їхнього вікна:

— Руці цілую пані добродійці і пану докторові. Не вартя пересипляти життя, непотрібно добавляти ваги. Вода наднесла прекрасних пстругів, таких-о великих, а може й більших. Вставайте, будіть тонтеське товариство і вкочаймо на рибу. Ось тут Вітонякові чоботи, Костикова шаслива вудка, ще з кавалерських часів. Риба аж просить ся годіти. — "беріть мене, ловіть чим хочете, бо як ві, то згедзаюся і попливу під Никифоридаку".

Д-р Глібович схопився на рівні ноги, за ним гарна пані Олена, і через двадцять хвилин валя торонтських пструголюбів маршувала берегом ріки. Попереду Тарнович з новою вудкою, за ним Тарнавський, нишком підспівуючи, далі Рошко, мр. Кліш, Вергановський, Бігус і Терлецький.

Якось рознеслася чутка, що Кобзар чудотворним способом зміняє сотню вакаційників у двох мотелях, і менажер Союзівки, Володимир Квас відістав при чарці коняку Кобзареву таємницю. Та тут, замість грибіа, станула в пригоді ро-

лутуф", — "Не грай баголе, цо не лежи на столе"...

Кобзар підоклад відповідного моменту і грімо здарня:

— Дощ падає, гриби будуть. Хто на охотника зі мною?

Хвилину сперечалися, прешті рішили заграти ще чотири рабри і zorganizовано податися на гриби.

— Правильно! — сказав Кобзар і скочив за пляшкою Курвазь.

Ще не благословилось на світанок, як валя пристрасних бриджів рушила стежечкою по під лісен аж за Макаревичеві добра. Попереду д-р Конач із собачкою, д-р Ляшевиз, д-р Крижанівський з дружиною, радник Голубович, проф. Гулей, Сигалів, Кеіш з Мусієнком, Остап і Іванка Гарасовські з Чікаго, проф. Попель і мр. Мадлінський, всі з корзинами, кошичками, вонками, всі вони поспішали назустріч гантерським грибам.

са. Наслідуючи проф. Заклинського, Квас піамотив високо штави і, танцюючи босоніж по траві біля оселі "Кнів", промовляв до велелюдної Союзівки:

— Нема то, як роса на тому златитку України, в мальовничих горах Кетсіль. Роса — цілющий лік на ревматизм, на артрит, на анемію, сприяє ростові присадкуватих, прикорочує високих, добре ділає на сон, газьмує лісення, безболізно лікує нагнітки. Голосіть до клобу почитателів роси — босоніжників.

Відразу зголосилося сорок осіб. Проф. Смал-Стоцький, інж. Летялюк, д-р Смик з дружиною, д-р Ленець, вєк. Рак, інж. Хухра, красуні Метріко, всі вони вилочилися в цілющу росолобну бригаду. Отак чудотворним способом об'явилася на Союзівці приміщення на нових сорок гостей, бо почитателі роси бродили по травах від дванадцяті години ночі до восьмої рано, кожного дня в час велелюдного сезону.

Найбільше клопоту з чудотворним приміщенням гостей мали на Ключасівці дідуньо Орест. Та тут, як і скрізь, теж найшовся вихід з трудної ситуації. Вечорками, як добре смеркалося і останні часничкові каналики позникали з підносіа під кріслатою липою, дідуньо Орест промовили:

— Дорогі гості! Не наша, а чужа пословиця каже: "Кто ма пчолы, теи ма мюд"... Думаю, що всім відома чудотворна сила меду. Він лікує шлункові недомагання, апатичних підбадьорює, темпераментних темперує, мед — це найкращий лік на гикавку, на забудькуватість, на поїзен айві. Найкраще збирати його надосвітку, коли бджоли твердо сплять і не чують злодіїв. Першому, хто зголоється до бригади медобранців, офірую солом'яного ключасівського бриля.

Д-р Старосольський зразу підніс руку, призначений до мандрівок між Капітолом і Білим Домом. До нього прилучилися поет Малацюк, проф. Горнякєвич, інж. Лучаківський із Сонечком, інж. Ливчиник, маєстро Сонєвницький, всі вони рвонули за медом, що пахне оподалє курників.

З пстругами дещо не вийшло, бо на Ключасівці переважають жаби, але хто вночі впізнає, де пструт, а де жаба?

А інж. Ключас цим разом не дотримав слова. У солом'яному брилі, що став гербом Ключасівки, крокував таки сам на чолі медолюбної бригади, підвішши в сподіваннях д-ра Старосольського.

Всіляко воно буває у вакаційному перекладанці.

Ісм.

МАМИНА ПОТІХА

— Як ти, Ромку, впродовж вечора не скажеш слова "холера", то дістанеш кводра.

— Овва, я знаю таке слово, що вартує щонайменше п'ять доларів.

СТАРШИЙ ПАН

— Коли я був молодий, то нічого не пам'ятав, а тепер на старості літ все забуваю.

СТАРША ПАНІ

— Найгірше, що будуче вже не є тим, чим було колись...

Наші милі діточки
В дорозі до школи
До "Веселки" так прилипли,
Як до меду бджоли!

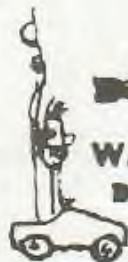
Після вакаційного дозвілля, таборів і мандрів, як же мило та приємно зайти знову до Української Цукорні "Веселка", зустрітися з друзями, розповісти їм свої вакаційні пригоди та довідатись про їхні. А при цьому ніколи не завдять покріпити слині смачним сніданком чи обідом, з яких славиться кухня "Веселки"!

Всі тямлять нашу адресу:
"ВЕСЕЛКА", 144 Друга Евню, в Нью-Йорку (Пластовий Дім)

В "Діядемі", як в поемі: —
Лиш на мить гуди зайдеш,
Кинеш оком на виставу —
Та й очей не відведеш!

Перед осіннім сезоном варто собі оглянути прекрасну виставку мод знаної в метрополії між своїми й чужинцями української галантерейної крамниці і майстерні елегантних жіночих і чоловічих одягів Марії і Володиміра ЗАКЛИНСЬКИХ "DIADEM", 142 Second Ave., N. Y. City

8 MILE & BEECH
Tel.: KE 1-1503. KE 1-1304 and
531 9599
В. КУКУРБА
Менеджер

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Викликаємо трами і трайлери на цілу Америку і Канаду.

СВАРКА

Жінка до чоловіка:

— Як ти маєш рацію, то тільки на те, щоб мене зденерувати!..

СТАРІЙ КАВАЛІР

— Чому ви не оженилися?

— Бо волю ціле життя мріяти про те, чого не маю, чим мати ціле життя те, про що не мріяв.

МОСКОВСЬКА ЕЛЕГІЯ

Проминали дні за днями,
Проминали ночі,
Не минали перед нами
Видива пророчі.

В їх узорах, мов на зорях,
Сяло все, що буде:
Всі народи в наших шорах,
Серп і молот всюди!

Всюди Грозний і Малюта,
Трупів гекатомби,
Та зараз — о, доле люта! —
Мав Це Тун і бомби...

Гук за гуком! Грім за громом!
Сінкіянґ рокоче!
І зійшли на пси, на сором
Видива пророчі...

С і г м а р о

Так си світ обернув, жи типер все діти — не ек діти, але самі мудрі соломони, едно в едно.

Звиклі діти, ек май було колись, вже білше си не родет, єно самі справедливі євгені!

Таке тото едно із другим мудре, жи не описати.

Єнос сидю я над возером на Здіброві, а поруч сидет собі, ек квочечки, ружні мамі, і кужда за поретком віхвалює свою дитину.

Єдна каже:

— Мій буде футболістом, бо вчора, ек мя копнув у кістку, то до ниньки чою.

— Агі, такий смаркач!

— Єкий він смаркач? Та він уже на другим році кіндергарденту.

— Ов!

Але друга не стерпіла і собі хвалит си:

— Мій ше до школи не ходит, а вже рахує по-ангелски до 100.

— А по-нашому не вміє?

— Вміє, аж до п'єт.

А ше ємас відзиває си:

— А моя Єленка так юж грає на фортипляні, жи навит нутів не по-трибує. Всьо з памєти. Навит пані Тарнавска си дивує і каже, жи такого не виділа, відколи жиє.

— О, моя пані, а мій Зорелевостислав ше писати не вміє, а вже спєлінґ надурх знаєт.

А єкас повнолиця аж руками сплеснула:

— Цуд чуденний, єке типер то-то мудре си родит. Адіт, мій ше не має пів року, а вже за груди бере руков, ек старий.

На то єкас подовгаста мама каже:

— Мій Максї єк намалював портрит Франка, то най си пан Драґнда сховає.

— А з вусами ци без вусів?

— Адіт, з вусами, бо ек би без вусів, то вігледав би на Шевченка, жи си Вашингтона дочекав.

А єкас тихенко відзиває си:

— А мій то має покликанає. Возме си кошчок і ходит межди го-сці за колектков.

— Ова! Мій білше надає си до політтики. Питаю си єго: "ти ко-го білше любиш — тата ци маму?" А він навит не подумав і каже: "Того, хто даст білше".

— Золота дитина!
 Так хвалит си една повперед дру-
 гої, аж екас питає си:
 — А ек там ваша Мері в школі?
 — Навит не питайте си. Таку
 має дурну навчительку, жи страх.
 — Та не кажіт...
 — Бігме, жи дурна. Мері сама
 тото сказала, а мод дитина ніколи
 ше мені не збрехала.

На тото екас відзиває си:
 — Я з мойов Цюцюньков маю то
 саме: недобра, тумановата, непо-
 сидюща, крилива...

— Хто, Цюцюнька?
 — Та шо ви, пані! Не Цюцюнь-
 ка, але еї навчителька.

— Ой, то правда. Такі тоті на-
 вчительни в Гамерніці роздушені і
 розбещені, жи раз! і нема на них
 кари!..

— Най би таку поставив до ку-
 та на пів години, то може би при-
 йшла до розуму.

Так собі ото сиділи, на навчите-
 лів псьочили, а діти свої фалиди і
 фурт ено фалиди, а я собі сидів,
 слухав і слухав, та й у своїй дур-
 ній воголові меркував.

— Ек тото є, жи типер самі муд-
 рі діти і соломони ростут, а тілко
 богато ходит по світі варятів. Зыл-
 ки вони си берут?

Навит у газеті пишє, жи не ві-
 старчеє шпиталів, аби ех усєх під
 дозором тримати.

НАШІ ПРИХИЛЬНИКИ

Дол. 20.00: д-р В. Прокопович,
 Дітройт.

Дол. 10.00: Д-р Р. П. Смик — Чі-
 каго.

По дол. 6.50: Я. Говикович —
 Парма і Д-р Н. Дейчаківський —
 Клевеланд.

По дол. 5.00: Н. Угера — Ракі-
 Рібер, О. Діба — Нью-Йорк, При-
 ятель "Лиса Микити", О. Серафим
 — Франція.

Дол. 4.50: Я. Вижницький —
 По дол. 3.00: Л. Лима — Нью-
 Йорк, інж. Л. Яцкевич — Філадель-
 фія і Р. Миколаевич — Гайд Парк.

По дол. 2.50: М. Дуб — Клеве-
 ланд, О. Сусич — Нью-Йорк і о.
 Д-р А. Михальський — Англія.

По дол. 2.00: Ф. Калитчук і Д-р
 В. Наконечний.

По дол. 1.50: С. Процик, С. Мар-
 мет, Д-р Н. Скаб, Надія Слободян,
 Надія Пікас, П. Мусик, Р. Кравців,

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
 річна передплата — дол. 3.50

піврічна передплата — 1.80

Editor Edward Kozak

"THE FOX"

4933 Larkins

Detroit, Michigan 48210

Було б добре, якби не було зле.

Цим очам не перший базар,
 а вже третій ярмарок.

Дідько — не дідько, таких людей нині рідко.

Скажеш — не вернеш, напишеш — не зіреш,
 відрубаш — не приставиш.

Нехай Бог боронить

Наша верба найкорчукуватуватиша.